

DOS CONTES PARTICIPATIUS

LA BUGIA DEL COTXE

Sense entendre gaire de mecànica, en Pep s'havia adonat que la clau per posar en marxa el motor del seu cotxe es trobava en la bugia. Aquesta era l'única peça que li podia donar l'espurna que necessitava per encendre el seu motor. Mirà durant un munt d'estona totes les connexions, tots els cables, les llums, l'oli, els pistons, el carburador, el ventilador, el canvi,... tot estava en perfectes condicions. Però li mancava tant sols una espurna que li permetés encendre el cotxe.

Les grans coses comencen a moure's gràcies a les més petites. Una espurna, i un seguit d'espurnes de cadascú de nosaltres en el moment oportú, seria suficient per bellugar el món i allò que ens proposéssim.

CINC DITS D'UNA MÀ

Els cinc dits de la mà estaven convocats a una de les reunions més urgents dels últims temps. El dit polze s'havia declarat en vaga general i la convivència era del tot difícil. La decisió havia estat del dit índex. N'estava fart d'aquella actitud. Creia que era inadmissible, doncs, sempre que era necessari recollir alguna cosa de taula, els quatre dits s'havien d'espavilar de les maneres més curioses, i no sempre, aconseguien el seu propòsit. Agafar els llapis de damunt de l'escriptori, per exemple, o els gots i les tasses, sense la implicació del dit polze, feia d'aquelles situacions experiències dures i compromeses per a la bona convivència dels dits de la mà.

La reunió convocada per l'índex causà la sorpresa del dit petit, el qual, tot i saber de les dificultats dels últims temps, tenia un bon record i amiatat amb el polze, potser per qüestions de llargada i de distància, la convivència era prou bona. En canvi el dit del mig ho veié oportú. Pel que fa al dit anular, a aquest tant se li'n donava.

Amb una mica de cares serioses el dit índex començà dient:
- No hi ha dret! Aquesta situació no pot continuar. Si aquesta actitud no es resol caldrà prendre una decisió rotunda, i fins i tot pensar en l'expulsió del dit polze de la mà.

Aquest inici fou un pèl rotund i inesperat per a la resta de dits, especialment per al dit anular, que sempre baixava de la figuera i era sempre excessivament benèvol amb tothom. Aquest digué:

- Home, nois, no n'hi ha per tant. Si el dit polze no vol col·laborar amb nosaltres,... doncs, deixem-lo tranquil. Diu la dita popular: "tal faràs tal trobaràs", oi? Doncs,

estiguem tranquils. Potser no tenim suficients motius per fer-lo fora.

En canvi el dit petit, que era el que convivia a més distància del polze i que per llargada s'hi entenia prou bé, afirmà:

- La meva convivència amb tots vosaltres és prou bona fins al moment. Sempre que m'heu demanat una col·laboració, he estat a punt. Em sembla que no faig gaires problemes de les coses. Cal entendre cada dit per allò que és i pot fer, i no per allò que ens agradaria que fós o que fes. Cal ser realistes i acceptar la petitesa de cadascun de nosaltres, en tot moment.

Aquesta intervenció posà un pèl nerviós al dit índex, el qual volia sens dubte que tothom li donés la raó, com gairebé sempre. És a dir, admetre i proposar l'expulsió unànime del dit polze de la mà. La discussió s'anava encenent entre uns i altres, quan intervingué per últim el dit del mig. Aquest digué:

- Tots junts formem una mà. Si falta algun dit, ja no som una mà. Ens cal respectar la diversitat, i a la vegada la unitat, sinó hem begut oli. Què us semblaria si tots ens acostéssim més els uns als altres i tornéssim a fer l'esforç de conèixer-nos de nou, per poder col·laborar tots junts altra vegada?
- Sempre diem el mateix –digué el dit índex.

El dit del mig continuà:

- Cert. Ens cal recomençar molts cops les nostres relacions per adonar-nos que tots ens necessitem els uns als altres. Hem d'estar disposats a aprendre dels altres, a respectar-nos i també a exigir-nos una col·laboració.

A tot això el dit polze trencà el seu silenci:

- Reconec la meva manca de participació. D'un temps ençà fins avui no m'he implicat en les tasques comunes. He après que cal implicar-se allà on un es troba si vol que les coses marxin bé. És cert que tots junts som una mà, i que la meva absència us ha fet anar de corcoll. Us puc dir que he entès que junts valem molt però que sols no anem enlloc.

Dani Palau

